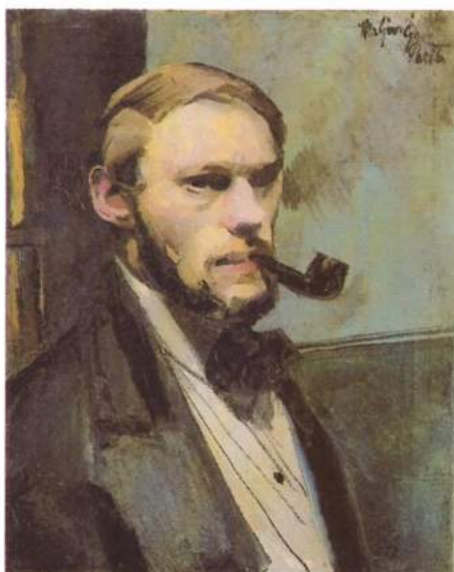

M. TARTAGLIA,
Autoportret (1917)

M. KRALJEVIĆ, Autoportret s lulom (1912).
Zagreb, Moderna galerija

I. MEŠTROVIĆ, Autoportret (1932). Split, Fundacija Ivana Meštrovića

»stvaralaštvom radnika i seljaka«. I. Generalić slika a. 1953 (Galerija naivne umjetnosti u Hlebinama), a obnavlja ga u sasvim novomu obliku 1975 (Galerija primitivne umjetnosti u Zagrebu). M. Kovačić i I. Večenaj slikaju ih 1974. L. Torti isklesao ga je u kamenu, a P. Smajić izdjelao u drvu još 1936. — U skulpturi a. nije toliko proširen kao u slikarstvu. Kod I. Meštrovića pojavljuje se u više navrata, samostalno ili u figuralnim kompozicijama, u slobodnoj plastici ili reljefu. Modelirali su ga T. Rosandić, P. Palavićini, F. Cota, a na medaljama a. rade I. Kerdić i F. Menegelo-Dinčić.

Poslije II. svj. r. nastali su autoportreti V. Bakića (1952), B. Ružića (1971) i M. Ujević (1978). U suvremenim kretanjima, tzv. novoj umjetničkoj praksi, a. je izraz traganja za vlastitim identitetom na metafizičkoj razini. O tome svjedoče manifestacije Ž. Borčića (»Psihokibernetički superautoportret«, 1973) i D. Martinisa (»Autoportret«, 1977).

Brojni kolekcionari posvetili su posebnu pažnju sabiranju autoportreta. Tako je Antun Ulrich imao u Zagrebu zbirku koja se danas nalazi u fundusu Galerije suvremene umjetnosti. Nekoliko autoportreta naših umjetnika (J. Klović, I. Meštrović, T. Rosandić) nalazi se u Collezione degli Autoritratti u galeriji »Uffizi« u Firenzi (najveća svj. zbirka autoportreta).

LIT.: Autoportret u novijem hrvatskom slikarstvu (katalog), Osijek — Zagreb 1977. Z. Ton.

AVENDO → BRLOG

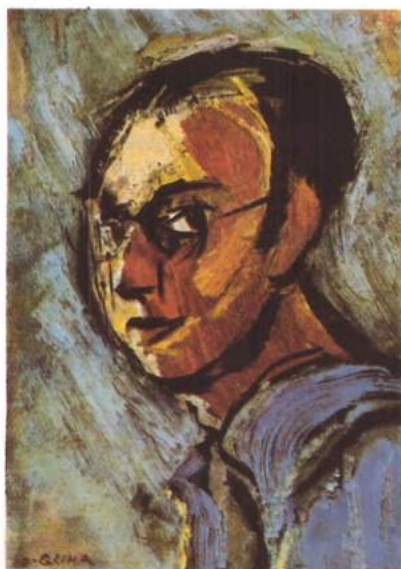
AVIANI, Ivan, Petar i Nikola, graditeljska obitelj, došla u XVIII. st. vjerojatno iz Brindisija u Trogir, a nastanila se na Braču. Ivan je gradio

skromnije kuće u Trogiru i okolici, a potpisao se na pregradnji zvonika splitske katedrale. Petar i Nikola radili su u Kaštelima i Trogiru. Prema tradiciji, gradili su župnu crkvu u Milni.

LIT.: L. Jelić, Zvonik splitske stolne crkve, VjAHD, 1896. — C. Fisković, Ignacije Macanović i njegov krug, Prilozi — Dalmacija, 1955, 9. — L. Katić, Povijesni podaci iz vizitacije trogirskih biskupije u XVIII st., Starine JAZU, 1958. — Horvat — Matejčić — Prijatelji, Barok, str. 701. D. Kt.

AVRAMOVA, Borka, kiparica (Tetovo, 9. X. 1924 — Zagreb, 25. III. 1993). Umjetničku školu pohađala u Skoplju (1945—48), Akademiju u Zagrebu (1948—53); god. 1960—63. suradnica Majstorske radionice F. Kršinića. Od 1953—60. živi u Skoplju, nakon toga u Zagrebu. Modelira figuralnu plastiku sažetih volumena, s naznakama monumentalnosti (Ležeći bizon, 1961). Njezini se portreti odlikuju smjelom stilizacijom i psihološkim karakteristikama (Portret Dafne, 1961; Portret D. Ivaniševića, 1962). Arhaične likove i duh tradicije povezuje s modernim osjećanjem (Brđanin, 1962). U aktovima naglašava konstrukciju i materijalnost oblika (Menada, 1964). Od 1975. radi na ciklusu Glifi, reljefnim minijaturama u terakoti u kojima se vraća zavičajnom naslijeđu i motivima iz Makedonije (Ranjeni grad, Vodonoše). Samostalno je izlagala u Skoplju (1954, 1970), Zagrebu (1962, 1964, 1972, 1978, 1980), Beogradu (1965), Splitu (1966, 1978) i Milanu (1965).

LIT.: D. Stojanova, Eden mlad talent, Nova Makedonija, 11. X. 1945. — B. Gagro, Borka Avramova, Telegram, 18. V. 1962. — J. Depolo, Privrženost figuraciji, Vjesnik, 22. V. 1962. — V. Ekl, Suštinska vrijednost volumena, ibid., 2. II. 1967. — Ž. Domljan, Borka Avramova (katalog), Zagreb 1978. — J. Depolo, Borka Avramova i Svetozar Dmić (katalog), Zagreb

O. GLIHA, Autoportret (1953).
Zagreb, Moderna galerija

I. GENERALIĆ, Autoportret
(1975). Zagreb, Hrvatski muzej
naivne umjetnosti